

בש"פ 4308/23 - דוד שדה, ספר נסרייב, עו"ד רענן עמוסי; עו"ד אדם אבישר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 4308/23

בש"פ 4314/23

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העורר בבש"פ 4308/23:

דוד שדה

העורר בבש"פ 4314/23:

ספר נסרייב

נגד

מדינת ישראל

המשיבה בבש"פ 4308/23
ובבש"פ 4314/23

ערים על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
(השופט ש' מלמד) אשר ניתנה ביום 9.5.2023 במ"ת
38182-10-22

בשם העורר בבש"פ 4308/23:

עו"ד מוטי אזולאי

העורר בבש"פ 4314/23:

עו"ד רענן עמוסי; עו"ד אדם אבישר

נגד

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה בבש"פ 4308/23
ובבש"פ 4314/23

החלטה

1. לפני שני ערים הקשורים לאותה פרשה, אשר הוגשו לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט ש' מלמד) אשר ניתנה ביום 9.5.2023 במ"ת 38182-10-22, ואשר במסגרתה דחה בית המשפט את בקשת העוררים

לקיים עיון חוזר במעצרים בפיקוח אלקטרוני.

2. במוקד הדיון בעררים עומד אירוע אלים שלא כל סיבותיו ופרטיו ברורים דיים, אם כי ברור הוא שחבורה אליה משתייכים העוררים יזמה אותו. האירוע התרחש בקיוסק באור יהודה. הוא כלל תקרית אלימה שבמהלכה הוכה נפגע העבירה, ואחרי ששלף סכין כדי לגונן על עצמו, נורה בשתי רגליו - פציעה אשר הצריכה שני ניתוחים כירורגיים. העורר בבש"פ 4314/23 ירה שתי יריות ברגלי המתלונן. העורר בבש"פ 4308/23, אף הוא היה מצויד באקדח, אך לא פתח באש. שני העוררים החזיקו באקדחיהם ברישיון. כתב האישום המתוקן מייחס להם עבירות אלימות חמורות: תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 ו-382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ביצוע בצוותא חדא על ידי שני העוררים ונאשם אחר); חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333, 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק (העורר בבש"פ 4308/23); חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק (העורר בבש"פ 4314/23); וכן שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק (העורר בבש"פ 4314/23). לית מאן דפליג כי האמור בכתב האישום מאומת בראיות לכאורה בהתאם לאמות המידה אשר נקבעו בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996). כמו כן אין חולק על כך שעניינם של העוררים חוסה בצלה של חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים.

3. העוררים טוענים כי הראיות שעל בסיסן תבקש המדינה להרשיעם רחוקות מלהיות חד-משמעיות.

4. איני נדרש להכריע בטענה זו. במסגרת ההליך הנוכחי, דיני בכך שלאירוע האלים ולתוצאותיו יש אימות ראשוני-בסיסי בראיות שבידי המדינה. בנסיבות אלו, בית משפט קמא יכול היה להורות על מעצרים של העוררים מאחורי סורג ובריוח עד תום משפטם בהתבסס על ההלכה אשר קובעת כך:

"כאשר כתב אישום, המאומת כדבעי בראיות לכאורה, מייחס לנאשם בגיר עבירה שמעמידתו בחזקת מסוכן כאמור בסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-22(ב) לחוק המעצרים [...] השאלה שיש לשאול ביחס לאפשרות לשחררו מן הכלא בתנאים מגבילים או להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני אל מחוץ לכותלי הכלא, היא לא 'למה לא?', אלא 'למה כן?' (ראו: פסקה 19 להחלטתי בבש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך (31.1.2021), והאסמכתאות שם). חלופה כאמור לא תתאפשר אלא בהתקיים טעמים מיוחדים, והנטל להוכיח את התקיימותם רובץ על הנאשם (ראו: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 (2.2.2020); בש"פ 1230/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.3.2020))" (ראו: בש"פ 2545/23 אכילאט נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.4.2023)).

5. בית משפט קמא קבע כי העוררים יעצרו מחוץ לכלא בתנאים של אזוק אלקטרוני - החלטה שעשתה עמם חסד, לאור ההלכה הנ"ל. בנסיבות אלו, סבורני כי העוררים אמורים היו להיות אסירי תודה על שבית משפט קמא נתן בהם אמון ושחררם מבית המעצר. העוררים בחרו לעתור לבית משפט קמא בבקשה לעיון חוזר, אשר נועדה לבטל גם את האזוק האלקטרוני; ומשלא באו על מבוקשם, הגישו את העררים שלפניי. זאת, כמובן, זכותם, וזכות זו אכבד.

6. מסקנתי כי בית משפט קמא עשה חסד עם העוררים לא השתנתה אחרי ששמעתי את טענותיהם ועיינתי בכתובים שבאי-כוחם הניחו על שולחני. בשורה התחתונה, החלטתו של בית משפט קמא הטיבה עם העוררים, וממילא לא מצאתי בה כל פגם שמצדיק התערבות. מסיבה זו, לא ביקשתי את תשובת המדינה לעררים.

העררים נדחים אפוא בזאת.

7.

ניתנה היום, א' בתמוז התשפ"ג (20.6.2023).

ש ו פ ט
